

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s): Hansen, Hans Anders.; af H.A. Hansen.
Titel | Title: Sange for Børn i Asyler
Udgivet år og sted | Publication time and place: Kjøbenhavn : H.J. Bing & Søn, 1845
Fysiske størrelse | Physical extent: VIII, 40 s.

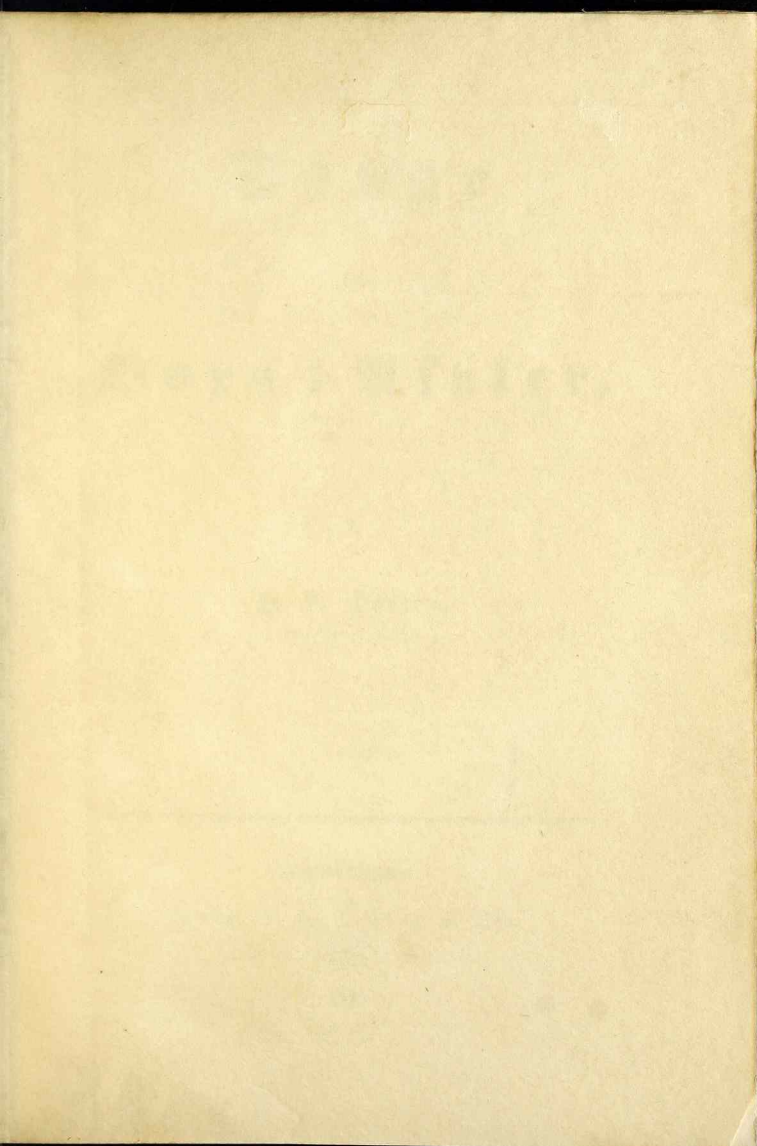
DK

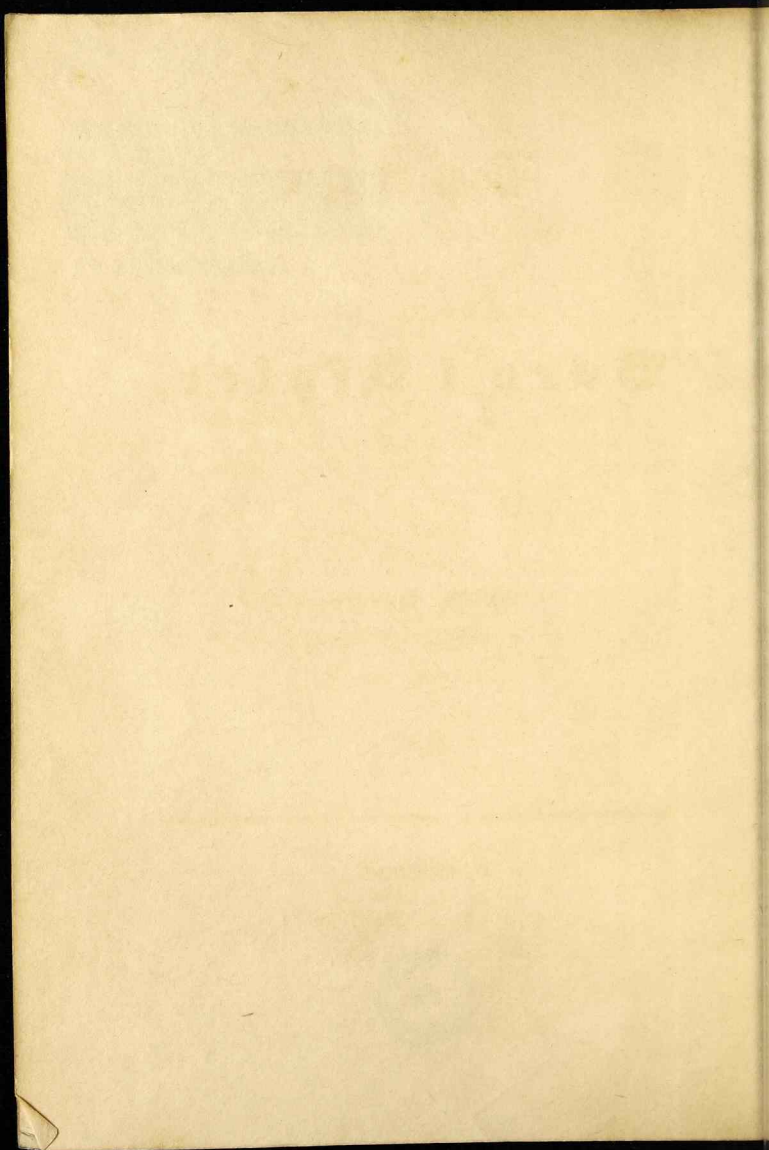
Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

Sange

for

Børn i Afsyler,

af

H. A. Hansen,

Skolelærer i Raskrup.

Kjøbenhavn.

Forlagt af H. J. Bing & Søn.

Trykt i Bianco Lunos Bøgetrykkeri.

1845.

Deres Kongelige Majestæt,

Dronning Caroline Amalia,

Asylets stiftende, understøttende

og bestjermede Moder

i Danmark,

tilegnes

disse Aflyfange

allerunderdanigt

af

Forfatteren.

De Smaa sad hjemme, suckende saa saare,
 Da Fader og da Moder maatte gange
 Paa moisomt Arbeid, i de Dage lange,
 Med ædel Hu, men mangen bitter Taare.

Hvem skulde sig de Smaa til Bogter kaare?
 Der verledes med Graad og glade Sange.
 Da Moderen kom fra det Arbeid trange —
 Et Barn var Dffer for den sorte Baare.

De andre Børn løb om i Stad og Stræde,
 For sig ved flette Streger at fornoie.
 Saaledes maatte barnlig Uskyld vige;

I Hjertet alt det Onde tog sit Sæde.
 En Taare perled' da i Christi Døie,
 Han, som de Smaa har kaldet til sit Rige.

Det saae den sømmeſte blandt Danneqvinder,
 Den Moderdronning fra ſin Fyrſtetrone;
 Hun blev en Engel fra en Lyſets Zone —
 Man trindt i Landet nu Aſyler finder.

Nu Chriſti Kjærlighed tilſammen binder
 De kjære Smaa i barnligværdig Tone.
 En mere udbredt Dyd ſkal Bærket krone,
 Mens Tiden verler og mens Tiden ſvinder.

De Smaaabørn ſkulle ſkue Himlen aaben,
 Og Gudspriis ſyngede med uſkyldig Tunge,
 For reengang ſig til Lyſets Favn at ſvinge.

Men Kjærligheden under Dronningkaaben
 Lovprifes ſkal af Gamle og af Unge,
 Og hvile under Sagas trygge Vinge.

F o r o r d.

Ved at skrive og udgive nærbærende lille Samling af
 Nysylsange, har det været min Hensigt, at bidrage til at
 give Nysylbørn et for dem i Almindelighed passende
 Stof. Det er vistnok i sin Orden, at Indøvelsen af
 passende Sange maa udgjøre et vigtigt Element i Nysyl.
 Derved oplives Barnet, det fromme Gemyt og den barn-
 lige Sands holdes aaben, og mangt et Frø kan derved
 gjemmes i Barnets Hjerte og bære Frugt for det kom-
 mende Liv. Naar det altsaa maatte findes, at disse
 Sange i nogen Maade kunne være tilfredsstillende i den
 nævnte Henseende, da glæder jeg mig til min Hensigts
 Opnaaelse. De gjøre iøvrigt ikke Fordring paa noget
 egentlig poetisk Værd; men jeg har stræbt at vogte mig

for det Barnagtige og Platte, da jeg er mig bevidst, kun at have havt det Barnlige for Sie.

At de Melodier, og netop de, jeg har valgt, lettelig kunne indøves med Nysylbørn fra 2—7 Aar, har Erfaringen lært mig. Og hvor disse Melodier, foruden paa andre Steder, kunne findes, har jeg paaviist i Noter under Sangene.

Forfatteren.

Nr. 1.

Afslernes Stifterinde i Danmark.

Mel. Der var en Konge i Leire.

Paa gyldne Fyrstesæde
Fyrstinden i sit Slot,
Fandt det sin største Glæde
At virke Skjont og Godt.
Os Smaabørn saae hun vanke
Forladte om i By;
Da ytrede sig hendes Tanke:
Jeg vil dem skaffe Ly.

2.

Snart reiste sig de kjære
Afslere trindt i Land.
Høit de et Bidne være
Om hendes Godhed kan.
Nu fra sit Dronningsæde
Hun seer sin Plantning groe,
Og virker end med Glæde
At den kan trives froe.

Ja, Dronning Caroline
Amalia vor Køst
Saa ofte skal velsigne;
Hun er Forladtes Trost.
Ei blot mens vi er unge
I Barndoms glade Vaar,
Vi hende Tak vil sjunge,
Nei, og med sneehvidt Haar!

Nr. 2.

Morgensang.

Vel. Storsten sidder paa Bondens Dag *).

Morgenrøden i Østens Skjød
 Dplukker de Dienlaage;
 Frem straaler den yndige Solens Glød
 Og spreder Natmulmets mørke, fugtige Taage.

2.

Hjerteglad jeg fra Leiets staaer
 Og hilser med gladen Tunge
 Den yndige Morgen, den smilende Vaar,
 Mens Fuglene deres Foraarslovsang udsjunge.

3.

Guds Godhed er dog saa underfuld;
 Den øines i Mark og Have,
 I Spiren som bryder i Jordens Muld,
 I Luft og i Hav vrimler Alt af Algodhedens Gave.

4.

Nu aander atter Guds frie Natur,
 Alt Levende skal det fornemme!
 Frisk! ud fra den trange Vinterens Muur;
 Nu Vaarhysten byder Vintrens Mørke at glemme!

*) A. P. Berggreen's Sange til Skolebrug, 5. Hefte,
 1844, Nr. 17.

Nr. 5.

Morgensang.

Mel. Kong Viglet ganger i Lunden saa prub *).

Nu opstaaer til Livet den herlige Dag,
Smaaafugle den hilser med glade Slag
Dg vække de Unger fra Rede.

2.

Nu Fader og Moder til Arbeid maae gaae,
Men først vække de deres slumrende Smaa
Til Lyst i den rødmande Morgen.

3.

Til Gud vender først sig min takkende Aand,
Fordi han saa hjærlig mig bar i Haand,
Mens Natten udsplændte sit Mørke.

4.

Jeg slumrede rolig, jeg hviled' saa trygt,
Befriet fra Fare, fra alskens Frygt,
Bed Moders det bankende Hjerte.

5.

Min himmelske Fader, jeg synger Din Lov,
Dg bringer Dig Tak, at saa rolig jeg sov.
Gid Dagen Dig leves til Ære!

*) Vergg. Sange, 3. H., 1836, Nr. 3.

Nr. 4.

Aftensang.

Mel. I' Aften sølsblaa Dagen smiler^{*)}).

S Vesten Solen skjon neddaler
 Dg lyser Jorden Fred,
 Dens sidste Straale Skoven maler
 Med gylden Indighed.
 Taust er det snart i Mark og By,
 Hver Fugl nu søger Ly.

2.

Alt, hvad der os om Dagen møder,
 Som Gud har i sin Haand,
 Den stille Aftenfred forsøder
 For Hjerte og for Aand.
 Dg Godheds Stjerne blinker ned
 Til Hjertets Ro og Fred.

3.

Saa vil jeg mig da overgive
 I Søvnens blide Skjød;
 Min gode Gud, Du hos mig blive!
 Tak for den Dag, jeg nød!
 Jeg slumrer ind i Jesu Navn.
 Gud, tag mig i Din Favn!

*) N. Andersens Melodier til Lütkens Sangbog, 1819,
 Nr. 109.

Nr. 5.

Aftenfang.

Mel. Nu vaagne alle Guds Fugle smaa *).

Alt synger Klokken sin Aftenfang,
 Dg Fuglene stunde til Rede;
 De tolked' vor Herre den Dag saa lang
 Taknemmelig Skabningens Lovsang og jublende Glæde.

2.

De Stjerner titte fra Himlens Blaa
 Ind til mig igjennem vor Rude;
 De hviffe, at nu til min Seng jeg maa gaae,
 Dg hvile med Lyft paa min lille, min barnlige Pude.

3.

Den hele Dag var jeg glad og froe;
 Gud bar mig paa Kjærligheds Hænder;
 Nu bringer min Moder mig sødt til Ro,
 Dg kjærlig til Gud hun for mig sine Bønner opsender.

4.

Han vaager stedse ved Nat og Dag;
 Mit Legem og Sjæl han bevare!
 Da banker saa roligt mit Hjertes Slag,
 Da hviler jeg tryk for hver mørk og hver truende Fare.

*) Bergg. Sange, 5. H., 1844, Nr. 6.

Nr. 6.

Foraarssang.

Mel. Alt vifter over Landet *).

Naturen af sin Dvale
 Igjen opstanden er;
 Til grønne Bøgesale
 Den lyse Himmel leer.
 Frigjort sig Bækken slynger.
 Igjennem frodig Eng;
 Dg Blomst til Blomst sig slynger,
 Dg Fuglen reder Seng.

2.

De Fiske ret sig fryde,
 De drikke Solens Glands;
 Dg gode Smaabørn bryde
 De Blomster til en Krands;
 Dyvakt er al Naturen
 Af barsken Vinterblund,
 Dg Ploven former Juren;
 Høit jubler Mark og Lund.

3.

Glad iler Fæ fra Stalde
 Ud i den friske Luft;
 Forældre Børn udkalde
 Til Foraarstøppets Duft.

*) Bergg. Sange, 5. S., 1844, Nr. 16.

Den Vaar, saa riig og herlig,
Fornyer sig hvert Aar;
Den vidner: Gud er kjærlig,
Dg spaaer en evig Vaar.

4.

Vi ile ud, vi glade,
Vi muntre Smaaabørn, froe,
Betragte Vaarens Blade,
Hvorunder vi kan boe!
Dg al den Foraarsglæde
Er fra en kjærlig Gud;
Den vil han steds berede
Dem, som har kjær hans Bud.

Nr. 7.

Sommeren.

Mel. Jeg gif mig ud en Sommerdag at høre*).

Huldt breder Træet ud sin grønne Krone,
Glæden Smaaflugls skjønne Sangertrone.

Rosers Duft, den søde,

Bolde Længsler møde,

Mens i Somren friske Hjerter gløde.

2.

I Vinter Moder sørgede saa saare,
Tungt hun fældte mangan bitter Taare,

Naar det kunde hende,

At hun mangled' Brænde,

Dg vi frøs og jamred' os for hende.

3.

Men nu — den Sommerdag er Trøst og Glæde,
Solen varmer vore Hænder spæde,

Dg dens klare Dje

Kan os ret fornøje,

Benligt seer det til os fra det Høie.

4.

Allt modnes herligt nu i Mark og Have,
Gud os sender nu saamangen Gave.

Han os Styrke unde

At vi eengang kunde,

Dg saa modnes for til ham at stunde!

*) Bergg. Sange, 5. H. 1844, Nr. 19.

Nr. 8.

Høstfang.

Mel. Nu ringer alle Klokker mod Sky*).

Nu klinger Leen den ganske Dag
 For bølgende Agre at fælde;
 De Straa, de falde ved glade Slag,
 Om Himmelens Godhed de mælde.

2.

Alt længe Diet fandt bedste Lyst
 Alt lee til den herlige Grøde,
 Som trivelig svulmed' paa Jordens Bryst
 For Menneskets Held at forsøde.

3.

Dg nu Betsignelsen strømmer ind.
 I Stak og i Huus og i Lade;
 Gud visker Taaren af Sorgens Kind,
 Sit Barn han ei vil forlade.

4.

Hos Gud er ogsaa en evig Høst;
 Han give, vi den maatte fange!
 Saa skulle vi hvile ved Engles Bryst
 Dg synge Saligheds Sange.

*) Ingemanns og Weyses Morgensange for Børn,
 1837, Nr. 1.

Nr. 9.

Efteraaret.

Mel. Der vanket en Ridder mellem grønne Træer*).

Barst Stormene fuse mellem nøgne Træer,
 Haver og Marker stande øde.
 Al Sommerens Glæde, som Hjertet var kjær,
 Er spunden med Rosen den røde.

2.

Dg Natten tager til, mens Dagen tager af,
 Solen hænger lavt paa vor Himmel;
 Naturen dybt sørger ved Børnenes Grav,
 De Blomsters nu slumrende Brimmel.

3.

Den kulsorte Nat gjenlyder nu og da
 Af Natuglens ynkelige Tuden.
 Dg Skyerne bringe nu Regn ovenfra;
 Det pidsker saa saare paa Ruden.

4.

Tungt hænge de Skyer under Himlens Blaa,
 Koldt er det nu ude og inde;
 Med Uldvanter jeg allerede maa gaae,
 Dg mørke de Dage henrinde.

*) C. Borchorst's Sange, 1834, Nr. 1.

Jeg takker dog Gud for Somrens blide Lyst,
For alle dens elskelige Minder;
De gyde den saligste Fred i mit Bryst;
Gud give, den aldrig forsvinder!

Nr. 10.

Vinteren.

Mel. Farvel, du gamle Dvinde *).

Saa haardt nu Kulden hviler
 Paa Jordens nøgne Bryst,
 Ei Blomsten mere smiler,
 Vor herlige Sommerlyst.

2.

Dg Marken snart sig klæder
 I Vintrens hvide Dragt;
 Ret snart paa vore Slæder
 Vi glide saa uforsagt.

3.

Blandt muntre Fuglesange
 Vi ikke færdes meer;
 De Stakler ere bange
 Saasnaart som det fryser og sneer.

4.

Men dog vi glade synge
 For Fader og for Mo'er,
 Naar i en hjærlig Klynge
 Vi hjemme ved Dvnen boer.

*) Bergg. Sange, 3. H., 1836, Nr. 30.

5.

Vi række kjære Moder
 Til Hjælp vor lille Haand;
 Hun deler med os Gøder
 Af Kjærligheds milde Mand.

6.

Saa sysle vi saa gjerne
 Med Alt, hvad vi formaae;
 Og tænder Gud sin Stjerne
 Tilfængs vi saa glade gaae.

7.

Thi efter Vintren kommer
 Igjen en nyfødt Stund,
 Med varm og deilig Sommer,
 Med grønnende Blomsterlund.

8.

Hav Tak, vor Gud og Fader,
 For Brænde og for Brød!
 Du ikke Den forlader,
 Som kalder paa Dig i Nød.

Nr. 11.

Barnlig Juleglæde.

Mel. Velkommen, livsalige Aften *).

Velkommen, o Fesdag for Jorden,
Du herlige Juul med dit Bud,
At Frelseren født er og vorden
Al Saligheds Kilde fra Gud.

2.

Fra Bethlehem straaled' saa vide
Det himmelske Lys over Jord;
Dets Straaler, oprundne saa blide,
Nu varme fra Syd og til Nord.

3.

En Krybbe var Frelserens Bugge,
Hans Svøb var af Kludene smaa;
De Fattiges barnlige Sukke
Han høre og visfelig maa.

4.

Han vorte til Menneskets Glæde,
Til Menneskets Haab og dets Trøst,
Han havde engang ei en Rede,
Man lyttede dog til hans Røst.

*) Bergg. Sange, 3. B., 1836, Nr. 46.

Thi han kom med Bud fra vor Herre
 Om Frelse for syndige Jord,
 At salige de skulle være,
 Som følge hans himmelske Ord.

6.

Os Smaa kaldte han til sit Rige,
 Hvor ifkun Uskyldighed boer,
 Hvor Lasten for Dyden skal vige,
 Hvor Saligheds Juletræ groer.

7.

Som Børn vi til Dig ville komme,
 Vor Lærer, vor Frelser, vor Trost!
 Høst Dig er kun Sted for de Fromme.
 Vi ile med Fryd til Dit Bryst!

Nr. 12.

Nytaarsfang.

Mel. I Osten siger Solen op *).

Det gamle Aar indhyller sig
 I Puppertilstand nu,
 Som Larve det udvikled' sig
 For Haabets glade Hu.

2.

Men som en Sommerfugl det skal
 I huld Grindring boe
 Og gjemme Minder uden Tal
 For Hjertets Fred og Ro.

3.

Thi Kjerligheds-Ashlets Dør
 Det lukked' op hver Dag;
 O, mon' vi det ei prise bør!
 Vi Føde fik og Tag.

4.

Vi hørte om den gode Gud,
 Som er os Alle nær;
 Vi lærte dyrebare Bud
 Fra ham, som har os kjær.

*) Bergg. Sange, 4. S., 1839, Nr. 35.

Dg Godhed pleied' al vor Nød
 Dg leded' al vor Gu,
 Fra den Tid Aaret først frembrød
 Dg indtil dette Nu.

6.

Med barnlig Tak, du, svundne Aar!
 Vi sige dig Farvel!
 Hvad du os bragte, præget staaer
 Saa takfuldt i vor Sjæl.

7.

Det nye Aar begynder nu
 Af Himlens Kjærlighed;
 Vi møde vil det uden Gru
 Med saligt Haab og Fred.

8.

Gud! bliv Du os fremdeles nær,
 At meer og meer vi maae
 Dig see, hvor stor og god Du er;
 Dg Meer og Meer forstaae!

Nr. 13.

Gud er god.

Mel. Lysets Engel gaaer med Glands *).

Gode Gud! Dig priser Alt,
Som har Liv og Aande;
Alting er ved Dig fremkaldt,
Alting glæder Du saa mangehaande.

2.

Fuglen synger Dig sin Priis,
Blomsten takker saare,
Skulde da paa barnlig Blis
Vi ei takke Dig med gladen Taare.

3.

Du os gav en Moder søm,
En saa kjærlig Fader;
Du opfyldte Barnets Drøm;
Ingen Tid Din Godhed os forlader.

4.

For hver Smule fattigt Brød,
Dig vor Tak tilhører;
Hver en Glæde, som vi nød,
Du os idel god imøde fører.

5.

Dgfaa i Afslets Hjem
Os Din Godhed leder.
Før os, kjære Fader! frem,
Du, hvis Godhed Jord og Himmel freder.

*) Bergg. Sange, 4. S., 1839, Nr. 34.

Nr. 14.

Guds Storhed.

Mel. Morgenstund har Guld i Mund *).

Kloders Skaber! Storheds Gud!
 Du, som Himlens høie Hvelving bærer,
 Du, som vælded' Verd'ner ud:
 Dig alt Levende og Livløst ærer.

2.

Stor Du er i Lysets Glands,
 Stor Du er i Havets dybe Brimmel,
 Stor, naar Solens Straalers Krands
 Jubler ud Din Almagt fra Din Himmel.

3.

Stor Du er i Græssets Straa,
 Stor Du er i Træets stærke Stamme,
 Lige stor i Mørkets Braa
 Som i Lynets skjebnesvangre Flamme.

4.

Eng og Dal og Mark og Skov,
 Jord og Himmel skal Din Vælde krone!
 Storheds Gud! Din Skabnings Lov
 Dgsaa da fra Barnelæben tone!

*) Bergg. Sange, 4. H., 1839, Nr. 36.

Nr. 15.

Gud er Alt.

Mel. Morgensund har Gud i Mund *).

Gud! jeg vender mig til Dig;
 Du oplukte først mit spæde Die,
 Lyset, som Du sendte mig,
 Bifted' Livets Straaler fra det Høie.

2.

Bed min Moders ømme Bryst,
 Lærte jeg Dit Guddomsnavn at sige,
 Lærte jeg, at Haab og Trøst
 Sendes ene fra Dit Himmerige.

3.

Er jeg glad, saa er det Dig,
 Som mig sender hver usfyldig Glæde;
 Naar jeg blot mig tænker Dig,
 Kan jeg trøstet gjennem Haabet græde.

4.

Du er Haab og Trøst og Alt,
 Jeg vil derfor søge Dig alene.
 Du mig har fra Buggen kaldt
 Til med Engles Kreds mig at forene.

*) v. Nr. 14.

Nr. 16.

Guds Priis.

Mel. Tusind' Stjernehaars Chor *).

Store Gud! Din Priis og Ære høit lovsynger alle
 Himle,
 Alt, hvad aander, alle Smaakryb, som i Jord, i
 Have vrimle;
 Bjerger tone ud Din Jubel, Skyer bær den til Din Favn,
 Morgensolens tændte Luer strømme ud fra Storheds
 Havn.

2.

Bed Dit Almagtsbliv fremkaldte Millioner Du tillive,
 Og Din Fadergodhed vil dem alle sande Gøder give.
 Kraft og Styrke, Held og Lykke, alle Ting fra Dig
 udgaae,
 O, saa gjerne Tak og Jubel ogsaa ofres fra os Smaa.

3.

Al Naturen vidner om Din Kjerlighed med henrykt
 Glæde;
 Ogsaa vi den kan fornemme; mens endnu vi vare
 spæde,
 Var Du os paa Faderhænder, løftede os, naar vi
 faldt,
 Tørred' Taaren af vort Die, gav os Føde, Bært og
 Alt. —

*) Vergg. Sange, 5. H., 1844, Nr. 1.

Gud! til Dig vi derfor vende os med Tak og Pries
og Ære,
Og den spæde Stemme skal vor Jubel til Din Him-
mel bære.
Du, som Fuglens svage Dvidren, Du, som Frøens
Dvæk forstaaer,
Du, o Stærke, Gode, Vise! vil os føre Klar for Klar! —

Nr. 17.

Bøn og Tillid.

Mel. Gud see Tak og Lov *).

Gud! Dit store Navn
 I min Moders Favn
 Lærte jeg alt tidlig at udſige.
 Du jo er mig nær,
 Hvert et Kryb har kjær
 I Dit store, vidtudſtrakte Rige.

2.

Allt mit Haab og Trøſt,
 All min Fryd og Lyſt,
 Hver min Lykke, hver min Sorg og Smerte,
 Jeg fortroer til Dig,
 Som ſaa faderlig
 Bærer Verdens Nød i Faderhjerter.

3.

Kan jeg ei forſtaa
 Hvad jeg lære maa
 Naar jeg Dig ſkal troe, hengiven blive,
 Vil jeg bede Dig
 At oplyſe mig;
 Og Du vil mig Lyk og Glæde give.

4.

Tynger Sorgens Nød,
 Mangler Moder Brød,

Jeg til Gud med hende trøstlig beder.
 Hvo, der beder, faaer;
 Trængselsbønnen naaer
 Til den Gud, som giver Fredens Glæder.

5.

Hver en Morgen skjon
 Beder jeg min Bøn,
 Beder jeg mit Fadervor med Glæde;
 Saa jeg fanger Trost,
 Lærer Alt med Lyst,
 For at jeg kan Dydens Bei betræde.

6.

Naar sig Solens Guld
 Duffer underfuld,
 Takker jeg Dig, gode Himlens Fader!
 Og til sidste Stund
 Jeg af Hjertets Grund
 Bede vil, at Du mig ei forlader.

7.

Saa vil Du, min Gud!
 Lære mig Dit Bud,
 Og i Bønnen Lys og Kraft mig give.
 Saa Din Kjærlighed
 Vogte mine Fjed,
 At jeg maa Dig troe, hengiven blive.

Nr. 18.

Fadervor.

Mel. Smilende Haab, du elskte Barn*).

Kjærlige Gud! Du vor og Alles Fader,
Til Dig vi bede med et barnligt Sind.
Saa høit Du troner over Stjernerader;
O, luk os ogsaa i Din Himmel ind!

2.

Helligt Dit Navn os alle Dage være!
Veiled Du vore unge, svage Fjed!
Vi vil Dit Livsens Ord saa gjerne lære,
For at indvies til Din Herlighed.

3.

Til os Dit Frelsens hulde Rige komme,
Du Naadens Gud, som gav os Lysets Fred;
At naar vor Vandring engang her er omme,
Vi blive frelste ved Din Kjærlighed.

4.

Din Villie skee paa hele Jorderige,
Som gode Engle gjøre den hos Dig.
Styrk os, at ikke fra Dit Bud vi vige,
Du Kraftens Gud, som er saa naaderig.

*) Andersens Melodier til Lützens Sangbog, 1819,
Nr. 79.

5.

Giv os i Dag, o Gud! hvad vi behøve
 Af jordist Godt, som bedst det synes Dig.
 Slet ingen Drm Du Føden vil berøve,
 Thi kun ved Dig Alt aander lykkelig.

6.

Du os forlade, naar vi synded' saare,
 Naar vi vor Moders Stemme ei adlød.
 Vi vilde love Dig med barnlig Laare
 Aldrig at gjøre meer, hvad vi forbrød.

7.

Du vogte os, at ingen syndig Bane
 I vore unge Hjerter fæstne skal,
 Saa vi fortages paa det Ondes Bane
 Og synke ned blandt de Fordømtes Tal.

8.

Fri os fra Alt, hvad Sjæl og Legem skader,
 At vi bevare maae det fromme Sind;
 Saa tør vi bede Dig, algode Fader,
 At Du vil lukke os i Himlen ind.

9.

Thi Dit er Riget, Din er Magt og Ære
 I alle Tider, i al Evighed!
 Dig skal vor Tak og Priis opofret være
 Ja, Du modtage Barnets Kjærlighed!

Nr. 19.

Min Barndom.

Mel. At Slynkler hæves til Herens Top*).

Sver Morgen glad jeg af Sengen staaer
 Dg moder Moders det omme Die;
 Jeg seer, hvor herligt Guds Sol opgaaer
 For hele Jorderig at fornøie;
 Dens Straale spreder
 Rundtom kun Glæder;
 Min Morgenbøn jeg saa henrykt beder
 ∴ Bed Moders Bryst. ∴

2.

Saa gaaer jeg ud i Guds frie Natur
 Dg hører Fugle saa herligt sjunge;
 De slagre lystigt i vide Buur
 Dg tolke Glæden med listig Tunge.
 Den Sang opliver;
 Saa glad jeg bliver,
 Min Stemme hæver jeg og med Sver
 ∴ Blandt Fuglesang. ∴

3.

Jeg plukker ogsaa de Blomster smaa,
 Som titte frem af de grønne Enge;
 I Krandsse røde og gule, blaa
 Jeg fletter dem for dem op at hænge;

*) Sange for Studentersforeningen, 1833, Nr. 35.

Dg Moder bliver
 Saa glad og giver
 Mig Haanden, flapper min Kind og river
 :: Mig tæt til sig. ::

4.

Med Kammerater, som jeg, saa froe,
 Jeg leger lystig og leer og spøger;
 Vi hoppe, dandse, vi bygge, boe;
 Ved Enighed vi vor Lyst foreger;
 Vi løbe, springe,
 Os snoe og svinge,
 Som om vi seiled' paa Fuglens Vinge.
 :: Den Lyst er stor! ::

5

Dg naar jeg hen til Aflyet gaaer,
 Da er jeg glad, som kun Faa paa Jorden;
 Saameget Godt jeg at høre faaer,
 Dg vænnes altid til Flid og Orden.
 Der Sange lyde
 For mig at fryde.
 Gud give, jeg maa taknemlig nyde
 :: Min Barndoms Lyst! ::

Nr. 20.

Fædrelandsfang.

Mel. Bestommen i din Ungdomslund.

Dig, Danmark! dig, vort Fædreland,
 Vor Jubel ofres skal!
 Din skjønne Have, elskte Strand,
 Din lyse Bøgesal,
 ∴: Din blomsterstrøede Dal, ∴:
 Det, elskte Danmark! hylder Barnets Hjerte.

2.

Her vorte vore Fædre frem,
 Drog Næring af dit Skjød.
 Du er os et velsignet Hjem,
 O, vær det til vor Død!
 ∴: Gi sukke vi for Brød, ∴:
 Din aabne Moderfavn os det tildeler.

3.

Til dig, o Danmark! knytter sig
 Vort Hjertes Fryd og Lyst.
 Vor Barndoms glade Leeg ved dig
 Blev Længsel for vort Bryst.
 ∴: Vær du vort Bærn, vor Trøst! ∴:
 Dig, Danmark! til Dig kryster Barnets Hjerte!

Nr. 21.

Til Dronningen.

Fra Bordingborg Asylbørn.

(Ved Allerhøiſtsammes Nærvarrelſe derſteds, den 17de
Juli, 1843).

Mel. Fryd dig ved Livet *)

Chor.

Glade i Klynge
Samles vi Smaa børn her,
Strikke og ſynge
Hver Dag ſaa kjær.

1

Enkelt Stemme.

Her i vort andet kjære Hjem
Vor glade Sjæl velſigner Dem,
Som tog forladte Smaa ved Haand
Med blid og kjærlig Mand.

Chor.

Festlige Glæde!
Dronningen er os nær!
Barnlige Kjæde
Hun er ſaa kjær!

*) Bergg. Sange, 4. H., 1839, Nr. 17.

Enkelt Stemme.

O, Dronning! Du, hvis fromme Sind
Fremlokked' Glæden paa vor Kind,
Du, som gav Børn Asylers Trost,
Velsignet bliv Din Host!

Chor.

Gud Dig ledsage!
Bliv med Din Løn tilfreds
I alle Dage
I Smaaabørns Kreds!

Nr. 22—23.

Asylindvielsesfange.

(Afsjunge af Bordingborg Asylbørn ved Indvielsen af
det nye Asyl sammesteds, den 27de Juni, 1844).

Nr. 22.

Før Talen.

Mel. Danmark deilig Bang og Bænge*).

„Danmark, deiligst Bang og Bænge!“

Under Fredens Ly

Kjærlighedens Krands hæng

Over Mark og By.

Hvad i Fred man op kan bygge,

Kjærlighed vil huldt besyge.

Dgfaa dette Sted, det kjære,

Edel Godhed nære!

2.

Himlens bedste Lykke hvile

Over dette Sted,

At det maa, mens Tider ile,

Trives under Fred!

Kjærlighed det sammenholde!

Barne sjælen sig udfolde!

Saa det vorne Liv skal lære:

Her var godt at være!

*) Bergg. Sange, 1. H., 1834, Nr. 8.

Efter Talem.

Mel. Nu titte til hinanden *).

Nu har vi selv et Huus, og nu er det viet ind;
 Vi hilse det med barnlig Tak og Glæde.
 Saa høit sig Hjertet løfter, saa glad er vort Sind
 For alt Godt, som De for os berede.

2.

Saamange Børn i Verden forladte vanke maae,
 Dg kjende ei den gode Gud og Fader;
 D, gid de ogsaa kunde et Fristed opnaae,
 Hvor om Dmhu aldrig dem forlader.

3.

Her pleies jo vor Nød under Børnevenners Vagt;
 Her spire gode Dyder i vort Hjerte;
 Her prise vi den Gud, som med Kjærligheds Magt
 Har Lægedom for Alverdens Smerte.

4.

Hav derfor Tak, I Gode! som gav os dette Sted.
 Vi aande trygge under Godheds Vinge.
 Herovenfra Gud sender Velsignelsens Fred,
 Dg den vil til Dem han ogsaa bringe!

*) Bergg. Sange, 5. H., 1844, Nr. 8.

Nr. 24—27.

Asylbørns Tak til deres Belgjørerere.

Nr. 24.

(Afsjungen af Bordingborg Asylbørn paa Stiftelses-
festen 1840).

Mel. Gud ssee Tak og Lov*).

De, som gjorde Vel
Mod den unge Sjæl,
De, som gav vor Barndom mangan Glæde;
D, med Hjertets Lyst,
Dg med spæden Røst,
Takfuldt atter vi for dem fremtræde.

2.

Til det hjære Ly
Froe vi kunne tye
Dg saameget Godt og Nyttigt lære.
D, vi love Dem,
At, i Huus og Hjem,
Gode Børn vi altid ville være!

3.

Deres Kjærlighed
Bogted' Barnets Fjed;

*) v. Nr. 17.

Dem skal Barnelæben ogsaa prise.
 Gud os stande bi,
 Alt, ved Levnet, vi
 Gjennem Livet kan vor Tak Dem vise!

4.

Kjærligt Deres Haand
 Pleied' Barnets Aand,
 Og de glade Timer randt saa fage.
 Deres bedste Løn
 Modtag i vor Ben:
 Gud i Livet stedse Dem ledsage!

Nr. 25.

(Fra Bordingborg Uffylbørn paa Stiftelsesfesten 1841.)

Mel. Nu titte til hinanden *).

Nu svulme vore Hjerter igjen med Tak til Dem,
Som kjærlig freded' om vor Uffylbsalder,
Som gav os rene Glæder og gav os et Hjem,
Hvor god Sød i Barnehjertet falder.

2.

Ei meer i Fædrebolig forladte sidde vi;
De gav os Hjem, hvor Ild og Orden trives;
Thi vil den gode Gud staae os naadelig bi,
At vi for det Gode froe oplives.

3.

Saa glade hilse vi med den spæde Stemmes Røst,
Som Fuglen for den gode Gud, vi synge;
For alt hvad Godt vi nød til den barnlige Trøst,
Dem takker den glade Barneflunge.

4.

Hvad Kjærligheden planted', den og beskytte vil;
Den vil den spæde Stengel Bistand skænke,
At Verden ikke skal med forførerisk Spil
Til Støvet de unge Skud nedsænke.

* v. Nr. 23.

Saa løfte vi vort Die, saa stamme vi vor Sang:
Gud signe Dem i alle Deres Dage!
Med Glæder gjøre han Deres Levetid lang,
Mens vi ved det Gode Dem behage!

Nr. 26.

(Fra Bordingborg Asylborn paa Stiftelsesdagen 1842).

Mel. Duftende Enge og kornrige Bange*).

Utter den takkende Stemme vi høve,
 Jublende nynne vi barnlige Sang.
 Det er saa herligt som Barn at henleve,
 :: Naar om Veldædighed letter vor Trang. ::

2.

Elskede Fædre og Mødre os vække
 Til vor Bessjermelses hjærlige Ly;
 Mens de arbeide, for Brødet at række
 :: Os, til vort Fristed vi gladelig tye. ::

3.

Kjærlighed reiste den barnlige Bolig,
 Kjærlighed holder den fast med sin Haand;
 Kjærlighed hersker derinde fortrolig,
 :: Kjærlighed kun er den høvede Mand. ::

4.

Derfor skal Kjærligheds mægtige Binge
 Høve vor takkende Stemme i Dag:
 Kjærligheds Væde! vor Tak vi Dem bringe,
 :: Dgsaa med Kjærlighed De den modtag! ::

5.

Thi sig den barnlige Glæde vil gjerne
 Klynge til Kjærligheds skjermende Bang;
 Derfor Dem seent, som den venlige Stjerne,
 :: Følge vor Barndoms den takkende Sang! ::

*) Bergg. Sange, 2. H., 1836, Nr. 29.

Nr. 27.

(Fra Bordingborg Asylborn paa Stiftelsesdagen 1843.)

Mel. Nu titte til hinanden *).

Saa herlig er den livlige Barndoms friske Vaar,
 Naar kjærlig Vagt de unge Planter freder;
 Hver evige Morgen, som for os opgaaer,
 Henbringer os til Asyls Glæder.

2.

Der striffe vi med Glæde, der synge vi med Lyst,
 Der lære vi at kjende Gud, den kjære;
 Der tændes det Gode i barnlige Bryst;
 O, der er det saare godt at være!

3.

Thi bringe vi vor Tak, ved det ungdomsglade Ord,
 Til Dem, hvis Godhed lod Asyllet bygge.
 Hos Himmels Gud Deres Løn saa frodig groer
 I evige Palmers rige Skygge.

4.

Men her paa Jorden høste De og skal Deres Løn:
 Alt blive gode Børn vi ville lære!
 Bort Hjerter er glad, og vor Barndom er saa skjøn.
 Betsignet i Evighed De være!

*) v. Nr. 23.

